

Apokalipszis után

KÖNYVKRITIKA - LXII. évfolyam, 5. szám, 2018. február 2.

Totth Benedek: Az utolsó utáni háború. Magvető Könyvkiadó, Budapest, 2017, 260 oldal, 3499 Ft

Az utolsó utáni háború legsikerültebb eleme, egyúttal az alapköve, a fiatal, névtelen elbeszélő. A fiú nyelvileg hiteles figura, gördülékeny elbeszélői nyelvvel, a visszaemlékezései révén pedig kellő mélységet kapunk a mindennapi életről, az időtlen térben való létről. Olyan érzékeny, jól megírt jelenetek is helyet kapnak, mint amikor a fiú a távolról rajongott lány, Zoé holtteste mellé még utoljára odafekszik, vagy amikor egy palackból felszálló buborékban és a gombafelhőkben ugyanúgy megtalálja a „szépséget”, ezzel is aláhúzva a pusztulás sivárságát. Ezekkel az apró részekkel kerülünk a legközelebb a figurához. Szerencsére ezekből van több, és csak néhol találunk olyan közhelyeket, mint hogy „a háborúban nemcsak az emberek [...] pusztulnak el, hanem az idő is.” Sajnos ez a gazdagság azonban nem mondható el a többi szereplőről, különösen nem a fekete katonáról, akiről szinte semmit nem tudunk meg, emiatt sajnos megmarad papírfigurának, aki nem tud méltó partnere lenni az elbeszélőnek.